

50 GODINA KUTIJE ŠIBICA

PRIJAVE SU U TIJEKU I vi možete bio dio jubilarnog 50. izdanja najvećeg malonogometnog turnira na ovim prostorima

PIŠE ANTON SAMOVOJSKA

Godine su proleće. U trenu, Kutija šibica, glasoviti, najkvalitetniji i najpopularniji malonogometni turnir u nas, pa i šire, stigla je do brojke 50! Pedeset godina, pola stoljeća, Kutija slavi već zlatni piro. Tko ne zna: Kutija šibica je, uz Zlatnu piruetu, najstarija (i najjeftinija) sportska priredba koju organizira i podržava Grad Zagreb! Kutija šibica, i raj i izazov za svakoga igrača koji misli da zna što je "hak!", dobila je ime po sportskoj dvorani na Trešnjevcu koja je, iako je kad je bila sagradena bila najveća dvorana u Zagrebu, bila toliko mala da si je odmah priskrbila nadimak Kutija šibica. No kad se danas kaže "Kutija šibica", na trešnjevačku dvoranu nadomak Remize nitko i ne pomisli. Svi ma je u umu mali nogomet. Kutija šibica je u početnim, doista herojskim vremenima, imala neglašeno zagrebački stil.

Dinamovci najveći mamac
 Ali, situacija se ubrzo značajno promjenila. Zanimanje za Kutiju učao je počelo skokovito rasti. Na prvoj otvorenoj Kutiji nadmetalo se 40 momčadi, a već 1975. turnir je imao više od sto sastava (118). Godine 1978. zaigrala su 224 momčadi, a totalno ludilo za Kutijom vladalo je od 1981. do 1987. Godine 1985. Kutija je zabilježila rekord. Te sezone na parkete zagrebačkih dvorana izašlo je 648 momčadi!

Danas se na Kutiji osvajaju i ozbiljne nagrade, ali pravo na rečenicu 'osvojio sam Kutiju' za prave je igrače još uvijek važnije od novca

Turnir koji se igra za slavu!

648

momčadi igralo je 1985. na Kutiji šibica (rekord)

Kutija se negda lako punila. U Zagrebu, na legendarnom Keglbasu, godinama se igralo odlično uhodano prvenstvo Zagreba u malom nogometu. Na vrhuncu je postojalo šest liga, po 12 momčadi u svakoj. Kutija je stoga odmah u startu imala 72 odlične momčadi. No to je bio samo početak priče. Sedamdesetih i osamdesetih u Zagrebu nije postojalo igralište na kojem se nije igrao mali nogomet. Na mnogim školskim igralištima momčadi su čekale u redu kako bi dočekale svoj čas. Naravno, sve su to bili kandidati za Kutiju. Kutiju su željeli igrati svi. Pa i dinamovci, koji su redovito bili

Ne zaboravite se prijaviti za jubilarnu 50. Kutiju šibica

Prijave za turnir traju od danas, 2. do 9. studenog. Više informacija o svemu možete pronaći na službenim stranicama www.kutija-sibica.hr i www.sportskiobjekti.hr, na Facebook, te Instagram stranici, kao i na kontakt mail kutija@kutija-sibica.hr.

Vjerovali ili ne: nekoć su momčadi cijelu godinu razmišljale kako će i gdje pribaviti majice i nove teniske (u starima igrač se osjećao kao da je na leđu) te skupiti novac za upisninu. Što se danas doima kao fantazija. Igraо sam godinama za Grahorovu, po mnogočemu jedinstvenu zagrebačku momčad. Premda su za nas u sedamdesetima igrali i Slaven Zambata, i Marijan Novak, i Josip Ražić, trojica odličnih Dinamovih centarfora, premda smo, dakle, imali čvrsto ime, super igru i odlične rezultate, svi smo mi od dječjaka i gdje koga honorara skupljali novac za opremu i upisnine. Godine 1977. dogodila nam se nevidena sreća. Ernest Major, nogometni Dinamo (u slobodno vrijeme i Grahorove) iz Kanade, gdje je igrao za Metros Croatiju Toronto, posao nam je dresove na kojima je bilo otisnuto ime momčadi i nadimak svakoga igrača.

Šverc dresova

Bilo je to čudo! Novi dresovi, za koje smo dugo skupljali novac, stigli su nam 1981. iz Engleske. Ali kako? Da ne bismo platili carinu i tko zna što još, dresovi su iz Engleske stigli u Graz na adresu tako prerano otišloga Bože Bakote, sjajnog nogometnika i prekrasnog čovjeka. Božo nam je potom dresove dopremio u Zagreb. Zašto smo dresove kupovali u inozemstvu? Zato što u to doba kod kuće nije bilo ni boljih ni zanimljivijih. Zašto smo ih švercali? Zato jer bi nas carinici gadno oderali. Teško je danas, u svijetu kojim vlasta tortura novca, to povjerati, ali u pionirskim danima Kutije šibica igralo se isključivo za slavu. Najvažnije nagrade bile su trenirke, dresovi, lopta... Kad su 1979. Kutiji osvojile brilljantne Mostarske kiše, predvodene senzacionalnim Lolum Grgićem, Mostarci su molili bi li (umjesto trenirki) mogli dobiti koji dinar kako bi pokrili putne troškove od Mostara do Zagreba. Nije prošlo. Danas se u Kutiji osvajaju i ozbiljne nagrade, ali, zanimljivo, pravo na rečenicu "osvojio sam Kutiju" za prave je igrače još uvijek važnije od svega novca ovoga svijeta. Stoga je Kutija posebna.